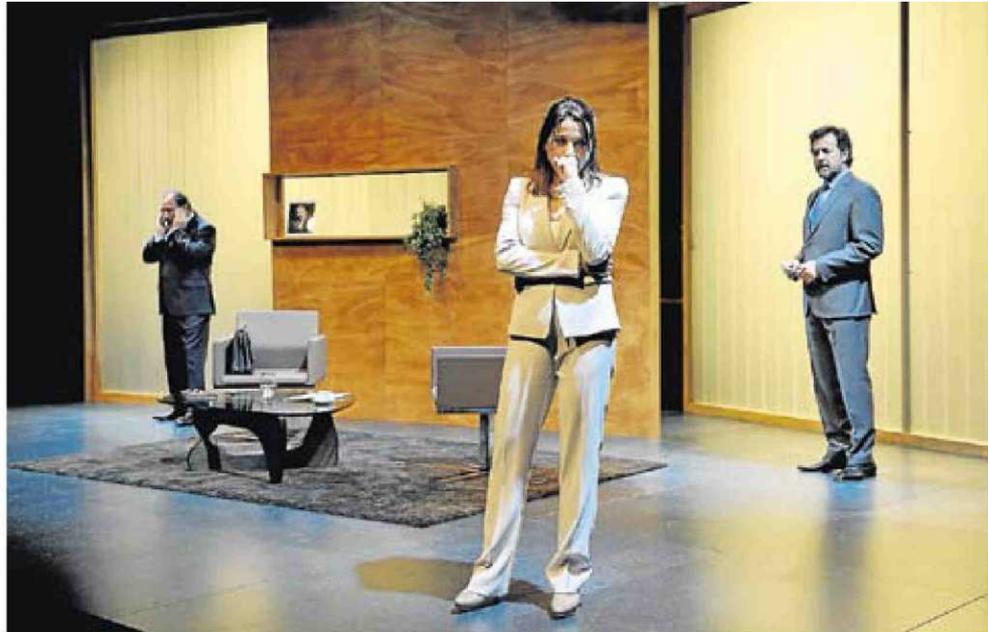

TEATRE

L'eròtica,
i l'abús, dels
poders

Pere Riera ha escrit i dirigeix 'Desclassificats', una obra delicada sobre els límits entre la vida pública i la personal

El president (Toni Sevilla, a l'esquerra), la periodista (Emma Vilarasau) i el fidel secretari (Abel Folk). DAVID RUANO

Crònica

TONI POLO

La política i la comunicació expliquen la societat. Pere Riera ha triat un instant en què aquests dos àmbits es creuen en el punt del mira del poble (la totpoderosa audiència) i ha armat una obra de teatre al voltant d'una entrevista que la periodista estrella del país li ha de fer, en rigorós (potser, no tan rigorós) directe al president del Govern quan aquest es troba en el moment més delicat del seu mandat no pas per la seva gestió, sinó per unes acusacions infames. Ètica periodística, integritat política, veritats, mentides, pressions... fins i tot l'eròtica del poder té cabuda a *Desclassificats*. Tot i així, tal com assegura el seu autor i director, no estem davant d'una obra sobre política ni sobre la premsa.

"Jo vaig crear una obra de teatre, de fet, el meu text de lli-

enciatura, fa cinc anys", explica Pere Riera. "Però en cap moment vaig voler (ni vull) defensar cap tesi. Vaig crear uns personatges i els vaig posar en problemes; per sortir-se'n, han de lluitar. Pur teatre. Res més". No hi ha, doncs, una lectura paral·lela per part de l'autor. "Si algú hi troba una lectura conceptual, benvinguda sigui", diu Riera.

Però els personatges que ha creat són prou profunds (no parlem d'integritat...) per extreure conclusions. Emma Vilarasau és Sílvia Utgés, la periodista estrella, una presentadora íntegra, enamorada de la seva professió, responsable. Toni Sevilla és Víctor Bosch, el president democràticament escollit, bon gestor, carismàtic. Abel Folk és Cáceres, el tercer en discòrdia i pota imprescindible en la narració. El secretari, el comunicador, el cervell, l'improvisador, el fidel servidor que no té ni nom: Cáceres. Simplement.

L'honorabilitat de cada personatge se n'anirà en orris en un tres i no res. Els límits entre

la vida privada i la vida pública s'esvaeixen. I comença una guerra que va creixent en intensitat durant l'hora i vint minuts que dura la funció. L'espectador del teatre assisteix a aquesta pujada d'adrenalina i acaba convertit en audiència. S'empassa una crítica i duríssima entrevista a un president del Govern amb l'aigua al coll però que sap jugar les seves armes.

Humor imprescindible

"Cada personatge està convençut del que fa", diu l'autor. "Fins que entrarà en joc una nova informació que desarmarà un dels tres i...", poca cosa més se'n pot explicar. No ha pretès parlar d'abusos, d'ètica ni de política. "No gosaria, no sóc ningú per tractar aquests temes", admet. Es limita a deixar clar que "la veritat té sempre dues cares, que tots, en el fons, tenim punts febles que ens fan vulnerables".

La feina de creació va ser tranquil·la i, si tenia referents de la vida política i periodística en el cap quan va parir la

Riera: «No he pretès exposar cap tesi, la gent és lliure de fer la seva lectura»

«Els actors no són titelles, tenen sensibilitat i opinió, i els escolto»

DETTALLS

> FINS AL 8 DE MAIG

Estarà en cartell a La Villarroel de dimarts a diumenge fins al 8 de maig.

SEGONA OBRA DE RIERA

En realitat, 'Desclassificats' és la primera obra de Pere Riera (per a la llicenciatura a l'Institut del Teatre), el 2006. L'any passat va estrenar (al T-6) la meravellosa 'Lluny de Nuuk' i ja té 'Casa-Calores'.

Sílvia i el Víctor, es cuida molt de revelar-los.

Un toc de comèdia impregna el transcurs de *Desclassificats*. Un humor que no és gratuït: cada frase, cada gest, cada mirada (sobretot, cada mirada), té el seu pes en l'obra. El primer acte té situacions còmiques que pretenen embolicar la trama però que, com es veu després, són imprescindibles. "Comptar amb aquests tres actors és un luxe", diu Riera. "Fan riure amb una seriositat impecable".

No ha calgut la col·laboració de Carol López, directora artística de La Villarroel, que en principi havia de codirigir el text amb l'autor. "Estava massa embolicada i està a punt de ser mare, ja em va dir que confiava en mi", assumeix Pere Riera, que insisteix en la professionalitat i l'experiència dels actors, entregats i confiats però sempre aportant el seu granet de sorra. "Els actors mai no són titelles. Tenen sensibilitat i opinió", diu.

Pere Riera (nascut el 1974) té una trajectòria molt exqui-

da i no vol desaprofitar l'ocasió de triomfar en el circuit teatral privat després de sortir del projecte de jove autoria i direcció del Teatre Nacional de Catalunya, el T-6. "Lluny de Nuuk [estrenada la temporada passada a la Sala Tallers] em va obrir moltes portes, en sóc conscient", reconeix.

Però la primera obra que va escriure va ser aquesta. "Per consell dels professors de l'Institut del Teatre, la vaig enviar a productores, directors... però no vaig tenir sort", explica. Després de l'èxit al TNC, algú va repescar el primer text. Ara, Pere Riera es dedica a la seva passió: escriure (i dirigir) teatre. Ja en té una tercera (*Casa-Calores*), una mica autobiogràfica, acabada, un encàrrec també acabat i dos més en camí. Per fi està classificat en l'escena catalana. ★

Més informació

A LA PÀGINA WEB DE LA SALA VILLARROEL
www.lavillarroel.cat